

ZPRAVODAJ

1993

JIRÁSKOVA HRONOVA / ČÍSLO 5

Kancelář prezidenta republiky

V Praze dne 2. srpna 1993

Vážený pane,

děkujeme Vám - jménem pana prezidenta - za srdečné pozvání na slavnostní zahájení 63. Jiráskova Hronova a zároveň si Vám dovoluujeme sdělit, že je pan prezident toho času na dovolené.

S radostí ale kvitujeme velkou účast amatérských divadelních souborů, což je známkou toho, že přes všechny nesnáze, převážně finančního charakteru, je amatérské divadlo životaschopné.

Přejeme Vám co nejvíce úspěchů Ivan Medek

ředitel odboru vnitřní politiky

DNEŠNÍ PROGRAM

Klubovna SOU v 9.00 hod.

Dílka KLUBU REŽISÉRŮ

Rodný domek AJ v 10.30 hod.

Rozloučení se soubory

Salonek hotelové školy ve 12.30 hod. - OŠ JH

Třídy hotelové školy ve 13.30 - 15.30 hod.

Diskusní kluby

Park AJ v 16.00 hod.

Gymnastické mládež

Jiráskovo divadlo v 16.30 a 21.00 hod.

Nejkratší verze snu noci svatojánské

Performing Arte North Cheshire College, GB

Sokolovna v 16.30 a 19.00 hod.

Nebát se tmy - LDO ZUŠ Žerotín, Olomouc

Pohádka o ptačí válce - Hudradlo Zliv

Náměstí v 18.00 hod.

Šermířská skupina NOVICA

Schody JD v 18.45 hod.

Vítání souborů

Slavie v 19.00 a 21.00 hod.

Inu... aneb Akustická kalužina

Naivně poetické divadlo Plzeň

Dvůr ZŠ ve 21.15 hod.

Filmové představení - Krvavý román

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Klubovna SOU v 9.00 - 12.00 hod.

Dílka KLUBU REŽISÉRŮ

Rodný domek AJ v 10.30 hod.

Rozloučení se soubory

Salonek hotelové školy ve 12.30 hod. - OŠ JH

Třídy hotelové školy ve 13.30 - 15.30 hod.

Diskusní kluby

Náměstí v 16.00 hod.

Veřejný závod horských kol

Sokolovna v 16.30 a 19.30 hod.

Kontrabas - J. Kubeš, Studio Volyně

Náměstí v 18.30 hod.

Vyhlášení výsledků závodu

Schody JD v 18.45 hod.

Vítání souborů

Náměstí v 19.00 hod.

Exhibice mistra světa

Jiráskovo divadlo v 19.30 a 21.00 hod.

Periférie - Dividýlko Slaný

Dvůr ZŠ ve 21.15 hod.

Filmové předst. - Pravá a levá ruka ďábla

Tato vzpomínka na Josefa Vavříčku nemá být výčetem jeho zásluh a činností, vezměte ji jako vzpomínku na velmi pracovitěho talentovaného člověka, který v českém ochotnickém divadle zůstane natrvalo zapsán.

Vzpomeňte na něho při všech letošních setkáních a besedách, zaslouží si to.

ing. Miroslav Houštěk

Chybí letos poprvé...

Nejradostnější chvíle na festivalu jsou ty počáteční, kdy se po roce znovu setkávají a objímají staří přátelé a divadelníci. Tím více zabolí zjištění, že jedna tvář, bez které jsme si Jiráskův Hronov neuměli představit, letos poprvé chybí. Není už mezi námi Josef Vavříčka.

Ochotník celým srdcem i celým životem. Nadšený propagátor a organizátor Jiráskových Hronovů. Znamenitý amatérský režisér, člověk sečtělý a vzdělaný, stále připravený udělat cokoli dobrého pro milované divadlo. Do posledních dnů svého života pracoval, sestavoval literární pásma a inscenoval je - poslední bylo o J. A. Komenském. Bude chybět nejen vizuálně na letošním festivalu, ale hlavně na všech místech kultury, na kterých neúnavně pracoval.

PŘEDSTAVUJEME DALŠÍ ZAHRANIČNÍ SOUBOR

Z rozhovoru s Petrem Winnem a Phillipem Lloydem, vedoucími souboru North Cheshire College - Performing Arts

Odkud k nám přijíždíte?

Přijíždíme z města Warrington, které se nachází v severozápadní Anglii a kde sídlí naše North Cheshire College.

Co byste chtěli říct o vašem souboru?

Soubor tvoří studenti prvního ročníku a vyučující studijního oboru, který kombinuje umělecké předměty a ekonomii. Tato kombinace by měla usnadnit našim studentům uplatnění v praxi.

A co nám řeknete o vašem představení?

Přijíždíme s představením nazvaným Zkrácená verze Snu noci svatojánské Williama Shakespeara. Naši úpravou se snažíme zpřístupnit hru i publiku, které nemluví anglicky.

Co si myslíte o našem festivalu?

Díváme se na festival vlastně ze dvou pohledů: z pohledu našich studentů a z pohledu profesorů. Pro studenty je nejen dalším krokem ve studiu a vzdělávání, ale i možností setkat se s novými lidmi. Snaží se pochopit jejich styl života, jejich naděje, cíle i představy o budoucnosti. Festival jako Jiráskův Hronov přivádí do jednoho místa velké množství lidí, kteří sem přijíždí za

divadlem a uměním. Cítíme, že právě umění a divadlo jsou cenné věci zdejší kultury a nemohou je zastavit ani národnostní, ani politické rozpory.

Z našeho pohledu nám připadá velice zajímavé, že se zde setkávají různé divadelní formy, soubory různých věkových kategorií, konvenční i nekonvenční pojetí divadla a právě to je pro budoucnost divadla velmi důležité.

Tak nám to připadá, i když jsme viděli jen malou část festivalu.

Jak se vám v Hronově líbí?

Spolupráce našeho města s okresem Náchod trvá již delší dobu a my jsme měli pocit, že vztahy mezi městy jsou velice formální. Byly by rozhodně mnohem přirozenější, kdyby byl možný širší kontakt mezi lidmi. Svůj pobyt zde považujeme za příjemnou, nezapomenutelnou a velice důležitou zkušenost.

Mám již zkušenosti z předešlých návštěv České republiky a myslím, že i zbytek souboru cítí rostoucí životní úroveň a zkušenosti.

Osobně si velice cením tradice festivalu.

Miroslav Houštěk

GENERÁLNÍ SPONZOR

Banka pro život.

ČESKÁ SPOŘITELNA a. s.

The Italia Conti Academy, Londýn

Richard Harris:

Stepping out

Stepping out čili příležitost pro každého, nebo spíš pro každou. Všichni si tak trochu zahrájí, vypracují jakousi postavu s jakýmsi zázemím - kolem toho se vyrobí něco komiky a hodně stepu. Pro školní představení, máme-li ve třídě hodně citlivých děvčat, poměrně příhodná věc - osm ženských rolí a toliko jedna pánská. V této story o kursu stepu, jehož účastníci se nakonec dopracují i sukcesu, je cítit angloamerická tradice od nostalgického Komika po muzikál Chorus line. Jen to psychologické rozkrývání zázemí a niter postav na nás cynické Středoevropany působí poněkud násilně. Ale je tu několik pohledných dívek, a tak má unavené oko kritikovo alespoň kde se zalíbením spočinout. Zvláště pak na představitelce učitelky stepu Mavis (Kim Brackenburyové), která má roli nejvýraznější, jež se v průběhu hry trochu proměňuje, a ne jen prochází situacemi. Což je zase nejmarkantnější na příkladě postavy groteskně nemotorného, věčně klopýtajícího Geoffreya, jenž v závěru pouze odloží svou nemožnou teplákovou soupravu. Jinak zůstane pouze u jalových náznaků možných vztahů či konfliktů. Ale nakonec je vše zapomenuto, Mavis není těhotná a přichází happy end s velkým finále.

Přes veškeré myšlenkové nasazení a sympatie, jež chovám ke sličným herečkám (hallo, Kim!), jsem ale nepochopil, proč studenti zpoza kanálů vážili cestu do Hronova. Chápal bych jejich účast na festivalu divadelních škol, případně i vystoupení zde, kdyby přivezli provokující či inspirující představení. Takto však mi zbývá jen poskočit, chytit rytmus a - pata, špička, celá noha...

Zdeněk A. Tichý

Představuji si to asi takhle: je třída, v ní osm dívek a jeden muž a na konci druhého ročníku jim musíte dát šanci, aby udělali celovečerní představení. Co zbývá s tímto přímo apokalyptickým složením „hereckého souboru“ než stvořit předlohu, v níž každý dostane svou situaci vážnou, situaci komickou a navíc kolektiv se blýskne i svým uměním pohybovým. A Stepping out může být na světě. Možná je to úplně jinak, možná, že se tato „předváděčka“ zrodila úplně jinak. Ale v každém případě tohoto ducha, tento ráz školní utilitárnosti to představení má. Je to dílo dávající prostor posluchačům herectví - nic víc. Hodnotit na tom můžete především to, co ti posluchači umějí: že jsou „technicky“ zdatní (umějí důsledně gestem, pohybem charakterizovat postavu i držet tu charakteristiku po celý večer, ale také to, že za tou „technickou fasádou“ je minimum autentického života. A umějí se všichni - alespoň v kategorii stepování - hýbat, některé dívky pak nadto půvabně. A to je asi

„Banda“ SOU strojírenského ČKD Praha v představení Bělovlásky

tak vše. Už jsme tu měli jednu postmodernistickou školní besídku z Česka, teď jednu „školní předváděčku“ z Anglie. Scénická žatva má věru netušené možnosti.

Jan Císař

Skupina scénického tance Banda, SOU strojírenské ČKD Praha: Bělovlásky + Tichý hlas

Tak máme ten letošní Jiráskův Hronov pěkně „open“. Po náměstí běhají polské žirafy a večer si můžeme zaskočit do divadla na pár doušek tance.

Přiznaný vliv působení choreografa Jana Schmidta v souborech Chorea Bohemica a Rustica je pro poetiku pražské Bandy určující a nepřehlédnutelný. Problematicky ovšem v této souvislosti působí volba hudebního kusu. Bělovlásky Minnesengrů představuje totiž „folkovou operu“ stylově poněkud nevyváženou. A jestliže se Schmidtova metoda osvědčila pro ilustraci pasáží v lidovém duchu, pak selhává tam, kde nastupuje rock and roll (viz. turnajová scéna). Jinak je vůbec s podivem, proč tato choreografie vznikla, když z velké části vyhlíží jako oživené obrázky k písničce z pouti, přičemž se toto „oživování“ uskutečňuje naprosto mechanicky a prvoplánově. Podobně se pokračuje i v kratší části večera - při choreografii na hudbu Ulrychovců Tichý hlas (například daleká cesta je tu vykreslena naprosto nezaměnitelně). Zde se soubor, jak se zdá, alespoň vydává na zkušenou méně prošlapanými cestičkami, než v případě prvním.

Nejsem proti tomu, aby hladinu hronovského divadelního rybníka zčeřovaly i skupiny taneční. Ale kdyby si s sebou přivezly alepoň vlastní kapelu, jako tak učinil soubor z Polné, mohli bychom si alespoň po vystoupení skočit do kola.

Zdeněk A. Tichý

Pochopila jsem, že letošní festival je velmi otevřený, to je mi sympatické. Ale teď konečně došlo na okřídlené rčení, vinoucí se jak červená niť dějinami hronovského festivalu „kdo to sem poslal?“ (Bývalo obvykle formulováno šfatnatěji). Marně a darmo si hlavu lámu, z jakých důvodů byla uvedena tato taneční produkce. Co má společného s divadlem? Výrazový tanec to není, scénický tanec taktéž ne. Dramatičnost veškerá žádá, i podívané pomálu... Jsem zmatena. Jako neodborník dovoluji si přesto podotknout: Vzdálená vzpomínka na folklór, či přibližná představa o něm. Choreografie krotká, umrávněná, neinvenční, ba až sterilní. Gesta animovala každé slovo, trnula jsem, zda nedojde na slabiky. Doslovnost a ilustrativnost první půle přišla mi až komická. Používat přímou ilustraci, dopouštět se doslovnosti ve stylizovaném útvaru (stylizovanost je pro tanec atributivní) je snad až trestné. Vtip a humor v tom nebyl, když tak nechtěný. Mocný dojem ve mně zanechala píseň Vandrovala bleška. Probůh to pseudostylizované kostymování, ani ryba ani rak. Výsledný dojem: ladně předvedená spartakiádní skladba.

Druhá půle (na hudbu Ulrychových), zárodek budoucího vystoupení - zdálo se koncipované s větším citem, takřka smysluplněji.

Daria Ulrichová

Rádobydivadlo Klapý

Ladislav Valeš

Ilory se připravují k porodu, na svět přijde malá šedá myš...

Začnu dnes v obráceném gardu - nedostatky. Ta inscenace je místy popisná, herectví (jak je konečně u režiséra Valeše zvykem) je trvale hnáno do vysokých obrátek exprese, kdy leckdy mizí technická kontrola a nastupuje monotónnost, neboť vše má stále stejnou intenzitu a hlavně: text, jenž vznikl z použití motivu z knihy Ráj prázdných cest je někdy schematický a jindy moralizuje, poučuje: tak tohle ne, tohle ano. (V tomto smyslu je situace sebevraždy se senzacechtivým davem, jenž nadšeně čeká na skok z mostu přímo odstrašujícím příkladem - takhle se ve Valešových inscenacích nikdy nepracovalo s motivy a tématy, nikdy se takto po lopatě nenabízela „idea“.)

Ale - a teď se prokáže definitivně, proč obrácený gard, po proslaveném kritickém ale přijdou klady a doufám, že budou mít větší pádnost než nedostatky. Takže ALE. Jsou tu místa obrazná (začátek nahý muž na posteli mezi opilci, tajemná žena se spuštěnými vlasy zahalujícími tvář vlekoucí v dětském dřevěném vláčku svá „dvojčata“). A jsou tu herecké výkony, které zajiskří mnohovrstevnatostí, kontrapunktem přesností významů provedených s tolerancí setiny milimetru. Za všechny a na místě první jmenuji Evu Andělovou jako Matku. V tom zvláštně odlehčeném ztišeném tónu se za opoutaností od jakýchkoliv vazeb s lidmi, za skoro radostnou bezstarostností alkoholičky, chvěje stále jakýsi smutek po všem, co bylo ztraceno. Ostatně; i scéna vraždy Matky je takto zbudována: nesmyslné zabíjení se tu potká s téměř jásavou veselostí lhotejnosti, již zajímá

Stepping out v podání The Italia Conti Academy of Theatre Arts

jedinec: chlast. A konečně i hlavně: smysl, k němuž se text i jeho jevištní realizace prodírají skrze všechny nedostatky je o tomtež, o čem Valeš dělá své inscenace, co ho znám: o běsech v nás. Tentokrát - a snad proto si musel napsat vlastní literární předlohu - jsou to běsové, kteří pustoší svět jako celek i každého v něm. Proto přivedl Valeš na jeviště Ďábla, aby strhl zemi do pekel. Ten Ďábel se u Valeše jmenuje Armagedon - poslední bitva se Zlem. Zlem, jež je v nás a skrze něj sami sebe svrháváme do hlubin, z nichž není návratu. I kdybych v tom obráceném gardu vypočetl ještě další nedostatky, tak tahle odvaha zhmotňovat divadlem zlo v nás si zasluhuje vážné pozornosti.

Jan Čisár

Velká bílá plocha, na ní nahé tělo. Připotáčejí se dvě undergroundové postavy, víří v opilém rytmu. Už v úvodním obraze je skrytá dramatická, nenáhodná, tématizovaná. Sterilita kontra běsi. Pro hlavního hrdinu Hansiho - je úzkostná touha po dokonalé čistotě obcesí. (Významy obrazu se pochopitelně vyčerpávají touto formulací, protože jde o skutečný, tedy mnohovýznamový - obraz.)

Tohle představení má zatraceně dramatický spád. Dramatičností až hýří a to dramatická skutečně velkého divadla. Nejen proto, že si autor a režisér dovoří velkoryse a přitom ústrojně pět mrtvol (to se snad najde jenom u Shakespeara). V téhle inscenaci je kus Dostojevského. A taky mi připomněla román - výkřik „A bude hůř“ Jana Pelce. Úzkostný křik, naléhavá, expresivní, existencionální výpověď. A při tom - a to je pozoruhodné - touha po řádu a mříni k tvaru. Režisér Klapý má ohromný dar obrazivosti, smysl pro styl. Ten styl je těžko pojmenovat, protože je svébytný, originální, snad jevištní neorealismus. Jeho obrazy mají v sobě syrovou konkrétnost detailu a zároveň přesah, až metafyzický.

Velké divadlo potřebuje velké herce. Divadlo pana Klapého není zručným projektováním ideí režijních nápadů, exhibováním jak to umím. Je totiž o lidech. A role v něm jsou skutečně velkým materiálem. Jeden naprosto nesporný a pozoruhodný (protože nezaměnitelný - představitelka mi s rolí srostla) výkon v něm je - Matka Evy Andělové.

(To co paní Andělová předvádí jmenuje se moderní herectví, velký výkon.) Ale nemohu říci, že by ostatní role byly provedeny netalentovaně - syrovou autentičností mají v sobě cikánské dvojice. Úkol hlavního představitele (Hansi Jan Holfeuer) je nesmírně obtížný. Na něm leží naléhavost a expresivnost výrazu, a to vyžaduje špičkovou techniku.

Mefistofeles Vladislav Kaspar je přirozeně pojat teatrálně, ale s pásmem ďábla mám problémy, mám své pochybnosti, zda se zde neprotlačila poněkud nepřipadně moralizující nota (již v dramaturgii a koncepci). Tentokrát mě více než kdy jindy mrzí, že musíme recenze chrlít, tohle představení stojí za delší přemýšlení, pregnančnější formulace.

Daria Ullrichová

Na snímku Rádobydivadlo Klapý - Hory se připravují k porodu, na svět přijde malá šedá myš ...

DOPIS

V předpřípravě na letošní zpravodaj jsem se snažil aspoň trochu zmapovat, jaký ten uplynulý ochotnický rok v jednotlivých regionech vlastně byl. Rozeslal jsem řadu dopisů a proseb. Někdo mi odepsal a někdo ne. Jeden dopis však byl tak upřímný, že jsem se rozhodl zveřejnit ho celý, tak jak přišel. Dušane, těším se, že se spolu za rok na Hronově uvidíme a za celou redakci Ti přeji brzké uzdravení!

Jarda Kodeš

Milý Jardo!

Moc Tě hned v úvodu pozdravuju a přeju Ti „v tvém konání boží požehnání“. K zhoršení Tvého údělu „hronovského Zpravodaje“ jak si budeš nebo si již myslíš, tak trochu přispívám i já. Žel jen zprvu to tak vypadá.

A teď přichází vysvětlení:

Tvá prosba mě zastihla v nemocnici. To jsem se „válel“ na interně a zjišťovali co mi je. I při těch bolestech mně pořád zůstávalo přesvědčení, že napíšu. Pak však oni na to přišli - rozhodnutí o akutní operaci žlučníku a já jel na chirurgii a mé přesvědčení, že napíšu aspoň něco v termínu se vytratilo. A když jsem se vrátil, tak jsem pořád ještě nevěděl, jestli napíšu.

Nakonec slušnost velí a i mé osobní přesvědčení, že se Ti ozvat musím. Ber tedy to co dále píš, spíše jako osobní vyznání, než, že je to motivováno zveřejněním ve Zpravodaji. (pozn. red., „I ja, Caesare.“) Přesto uznáš-li, že bys něco použil, máš mě slovo.

Co se děje v „našem kraji“ a vůbec.

Jak vší bývalý Severomoravský kraj se rozpadl a zároveň „ze dna“ se začaly formovat dva regiony. Okresy Přerov, Olomouc, Prostějov a Kroměříž se nějak zformovaly do oblasti příznačně označené „HANÁ“. Duší a organizátorem je Andělín Vylčil z Přerova. Uskutečnili i přehlídku v Kojetíně. Žel více nejsem informován, což považuji za svou chybu, ale to vysvětlím níže.

Zbývajících okresů je však víc než těch hanáckých: Ostrava, Frýdek - Místek, Karviná, Opava, Vsetín, Nový Jičín, Bruntál, Šumperk. Snaha po určitém „sdružení“ vznikla ve Frýdku - Místku, kde se zrodila myšlenka vytvořit oblast „Pobeskydí“. Duší a organizátorem je Jan Krulíkovský, který se svými přáteli kolem souboru dali dohromady „nultou“ otevřenou přehlídku pro všechny, kteří měli zájem. Ale ten je zatím moc malý a tak se tato přehlídka uskutečnila za dost malého zájmu a oblast se jaksi „nekonstitovala“. Toto nás zřejmě čeká po prázdninách a kdo ví s kterými okresy to dáme dohromady. Mám dojem, že všeobecně nevládné velká touha po sdružování, že nevězla pod naši ochotnickou kůži ta touha vidět se, zahrát si a o něco společně usilovat. S revoluční euforií se vyvíjela vanička i s dí-tětem a tak zanikly určité koordinační sbory z okresů.

Pokud vím tak tak v Ostravě uskutečnila znovu přehlídka (mezinárodní - byli na ni i Slováci) dětského divadla. Organizoval ji Dům mládeže a duší byl Saša Rychetský. V Kopřivnici byla KOPRIVA (loutkové a alternativní divadlo) a ve Valašském Meziříčí byla přehlídka netradičního divadla - jako tradičně se opakující setkání ochotníků. Taktéž v Krnově - Divadelní máj.

Bohužel o souborech a vlastních přehlídkách toho vím pramálo a vysvětlím proč. Možná, že mne omlouval Vlastík Ondráček v komisi ARTAMA (aspoň to slíbil). Ještě před tím ležením v nemocnici jsem si počátkem března zlomil nohu. Se sádrou a berličkami, později s rehabilitací a hůlkou jsem to tak akorát vydržel do června. No a to tak bylo akorát období co by se daly stihnout veškeré kontakty na soubory, případně účast na přehlídkách. Při té směle a s přihlédnutím i k práci jsem to prostě letos nestihl, takže toho o dění v tom „našem kraji“ mnoho nevím. Pro další období se mně určitě zmenší radius, ale snad mě už jiné neduhy nebudou překážet.

Je mi však smutno, že nemohu letos přijet. Mám takový dojem, že právě letos je v Hronově taková spousta zajímavých věcí. Nejen, že řada přátel bude vystupovat, ale znovu nabírá dech a rozjezd Klub režisérů SČDO. Byl jsem u toho když jsme začínali a teď bych naskakoval za jízdy. Ale snad ta rychlost za rok nebude tak velká a stihnou to.

A neméně závažným aktem považuji setkání amatérů, kde by se mělo diskutovat mimo jiné co s našimi přehlídkami v dalším čase. Paní Lázhovská v AS Č. 6/93 možná klepla hřebíček na hlavičku. Dokonce mně redakce AS poslala anketní výzvu, abych na ty tři anketní otázky odpověděl. Jak už zhora uvádím, dostal jsem se letos trochu mimo obraz. Tak mě moc mrzí, že neuslyším ty debaty na Hronově. To co máme dnes v určitých oblastech nebo v okresech - je to přezírání nebo otehotnění budoucnosti? A jaké jsou potřeby současného českého amatérského divadla? Když ne výběr v regionech či národních přehlídkách, tak kde jinde. A vůbec dělat výběr? Pro co? Pro kvalitu? Demonstraci? A pro koho? To ti mě napadá takových myšlenek s kterými si nevím rady a na které bych chtěl od přátel slyšet co oni na to. Proto ten smutek a závist, že tam letos nebudu. Bylo by to už po šestadvacáté.

O jedno Tě chci však poprosit. Nemohl jsem být na pohřbu Josefu Vavříčkoví. Prosím, zajdi k místu, kde sní svůj věčný ochotnický sen a postůj i na chvíli za mne. Děkuji Ti.

A kdybys za mě přece jen něco psal, tak musíš pozdravovat všechny, něco jako zakřičet do všech stran všem „Pozdravuje Dušan“!

Ahoj Dušan Zakopal

ODPOLEDNE V DISKUSNÍCH KLUBECH

Nutnost rozumět si rychle a dobře

Na dvěřích třídy, v níž sídlí diskusní klub vedený paní Danielou Fischerovou, visela cedulka s tématy na pondělí: Pět pravidel nonverbální komunikace, předstírání, sociální inteligence. Papíry a tužky s sebou! Ti, kdo byli v tomto klubu už první den, věděli, že se bude leccos demonstrovat prakticky. A možná se budou hrát hry.

Pak se nás osem sešla plná třída, ani si všichni neměli kam sednout. Na hry poněkud málo prostoru. Ale demonstrace byly. S potěšením jsem sledovala vitální lektorku, její zaujetí pro téma i pro lidi, k nimž a s nimiž hovoří. Probírali jsme pravidla nonverbální komunikace, kterou používáme zhruba desetkrát víc než komunikaci verbální. Pro divadelníky je její dobrá znalost podmínkou. Ale i pro život je dobré znalost nonverbální komunikace pěstovat a rozvíjet. Protože odborníci prý spočítali, že každý z nás kontaktuje během svého života řádově desítky (některé profese i stovky) tisíc lidí, ale na komunikaci s nimi máme stále méně času: je tedy potřebné porozumět člověku rychle a dobře. Umět číst jeho nonverbální projev. Vědět, že: 1. neverbální komunikaci nelze vypnout (tak jako slovní), 2. s nárůstem stresu roste i nonverbální projev (protože se nedokážeme tolik kontrolovat), 3. neexistuje žádný pocit, žádná myšlenka, která by neměla tělesný doprovod (o některém víme, o některém ne), 4. čím výše na společenském žebříčku člověk stojí, tím více je nucen ovládat svoji nonverbální komunikaci, 5. není možné lhat celým tělem.

Sociální inteligence pak znamená porozumění lidem: umět odhadnout, co jsou zač, umět předpokládat, co udělají, umět se vcítit do jejich citů. Zkoušeli jsme to prakticky s paní Fischerovou: dostali jsme dotazník týkající se její osoby a měli zaškrtnout vždy jednu z možností - na základě toho, jak se nám jevila při semináři a na základě jejich odpovědí na jakékoliv otázky, které jsme jí předtím mohli klást. Dařilo se nám s rozdílným úspěchem. A rozhodně to bylo zajímavé.

Pak jsme si poslechli pohádku nazvanou Jak se chodí po vlnách. Snažili jsme se ji vnímat prostřednictvím právě získaných zkušeností.

A na jedinou byl konec. Byli jsme spolu dvě hodiny. Ale všechno to trvalo nějak krátce.

ex

Základní kameny divadelního domu

Dnes jsme dále opracovávali základní kameny. Náš pracovní tým se rozšířil o další členy z KMD, naše furianty z Polné a další. V *Našich furiantech* bylo mnoho dobrého materiálu, který jde zpracovat a má dlouhodobější trvání než některý současný materiál. Vedle toho jsme mohli hovořit o textu zpracovaném podle literární předlohy do jevištní podoby. Je vždy dobré znát i věkovou kategorii, pro kterou chci „dům“ stavět.

V případě *Čertovských pohádek* jsme hovořili o používání gest, mimiky, slova, zvuku, rytmu, divadelní zkratky a výtvarných prostředků, které tvořily jednotný celek přesně cílený k dětem.

Pozoruhodné představení děvat se Sobotky záviselo na verbálním sdělení. Zde jsme mohli mluvit o významovém a fonetickém přízvuku, který nám usnadňuje obsahové sdělení. Bohužel jen velmi málo Čechů těchto přízvuků umí používat.

ES

Výsledky soutěže o divadelní hru pro děti a mládež

Amatérská divadelní asociace vyhlásila na jaře loňského roku soutěž o hru pro děti a mládež. K termínu uzávěrky (31. 10. 1992) došlo celkem 24 soutěžních textů od 21 autorů. Do kategorie původních her bylo zasláno 15 prací, do kategorie dramatizací 9 prací, z nichž 3 měly spíše charakter tvůrčích zpracování divadelních her jiných autorů.

Všechny soutěžní texty byly posouzeny lektory, jimiž byli: J. Černíková - Drobna, A. Urbanová, dr. M. Strotzer, dr. E. Hrych.

Práce byly posuzovány tak, že lektori nevěděli, kdo je jejich autorem, ani jak je lektorsky posoudili ostatní lektori. Hodnocení jednotlivými lektory bylo velmi odlišné, lektori navrhli k ocenění 17 ze 24 soutěžních prací. Rozdíl v hodnocení jednotlivých lektorů byly takové, že na 1. místo ve dvou soutěžních kategoriích bylo navrženo celkem osm soutěžních prací. Proto se správně rada ADA rozhodla ocenit udělením cen všechny hry hodnocené jednotlivými lektory na 1. místě v příslušných kategoriích bez rozlišení pořadí, a to tak, že v kategorii **původních her** bude uděleno společně 2. až 3. místo čtyřem soutěžním textům:

V kategorii **původních her** nebylo uděleno 1. místo. Společně 2. a 3. místo bylo uděleno těmto autorům (v abecedním pořadí jmen autorů):

Miroslavu Antonovi z Plzně za hru TYGROŠI,
Věře Boudníkové z Prahy za hru Modrý květ lásky,
Lence Hornákové z Prahy za hru Téma pro dva,
Petru Hromadovi z Prahy za hru Královské slovo.

V kategorii **dramatizací** bylo uděleno 1. až 3. místo společně těmto autorům (v abecedním pořadí jmen autorů):

Františku Kaskovi z Plzně za hru O bratrovi a sestře, Pánu severu a Paní jihu,

Jaroslavu Kodešovi z Rakovníka za hru Cirkus

Veronice Valíkové a J. Heínovi z Prahy za hru Pohádka o přátelství a kouzelném meči.

Zvláštní cena byla udělena **Magdaleně Mikešové** z Prahy za hru „Medvěd a víla“ a **Maladě Šťovíkové-Bláhové** z Prahy za hru „Pohádka o princezně Turandot“.

Všechny oceněné hry ADA se souhlasem jejich autorů postupně vydává. První exempláře jsou k dostání na letošním Jiráskově Hronově, před Jiráskovým divadlem a budou se prodávat i na dalších divadelních přehlídkách a akcích. Můžete si o ně také napsat na adresu: ADA, box 382 111 21 Praha 1.

(Les)

F E M A D - scénická žatva a dílna pro děti

(17.-19. a 24.-26.9.93 v Libici nad Cidliou)

Femad - to je, přes své specifické změníření na oblast divadla pro děti, především tribuna a dílna moderního divadelního myšlení, inspirace, hledání, myšlenkové závažnosti a umělecké kvality.

Femad - je mimořádnou a ojedinělou příležitostí seznámit se s tím nejzajímavějším, co vzniklo v oblasti divadla určeného dětskému publiku. Příležitostí uvidět co nejširší druhovou a žánrovou paletu inscenací. Inspirujete se výsledky práce předních profesionálních a amatérských souborů. Souborů dospělých i dětí, činoherních, loutkářských i jiných. Nabydete poznatky, získané v práci odborníků se skupinou dětí, vypovídající o vnímání představení dětským publikem. Zúčastníte se rozprav divadelníků, odborníků divadla pro děti, pedagogů, psychologů a dalších odborníků k jednotlivým inscenacím z hlediska jejich komunikativnosti a působení. Získáte dramaturgické podněty z opomíjených oblastí dramatiky či méně známých zdrojů. A co víc? Můžete přihlásit se sebou i vlastní děti.

Počet přihlášek je omezen kapacitou a proto kdo zaváhá, ten... Pro hronovské návštěvníky se však ještě nějaká najde, ačkoli uzávěrka už proběhla 31. 7. 93.

Dodatečné přihlášky přijímá dr. M. Strotzer nebo Jaroslava Mikešová. Doptáte se na ně v Informačním středisku a nebo po Hronově na pražských tel. č. ARTAMA 438471, 438491, 438615, 438823.

Z programu FEMADu vybíráme:

D3 Karlovy Vary - **Filuta Pepíno**, Anna Mrvová, Bratislava - **Zahrajme si na pohádku**, Divadlo KUŠ Liberec - **Černošské pohádky**, Naivní divadlo Liberec - **Malý Alenáš**, Divadlo BUCHTY A LOUTKY z Chebu - **Jankovínovi dědečci**, Divadlo na peróně Praha - **Tři pohádky pro tebe**, LDS Strážek Plzeň - **Klobásová komedie aneb hamty, hamty, hamty**, Divadílko (studenti AMU Praha) - **Pas-týřka a komínček**, Divadelní shluk Dovejvrtky Praha - **Milhou za štěstím**, DRAX Hr. Králové - **Na Romea a Julií**, Alfa Plzeň - **Srdce na dlani** a některá představení z letošního JH.

Tak nezapomeňte! V září se koná FEMAD!

kš

Jeden den v semináři Jiřiny Lhotské

Začal průchodem živými „klikacími dveřmi“: s vyjádřením pocitu, jaký kdo po ránu má. Všechno bylo spíše ospalé, introvertní... Snad jen lektorka působila nabita energií. Pak svůj raní pocit každý vytvořil z papíru a umístil v prostoru tam, kam patřil. Vzájemně si je prohlíželi, přemýšleli o nich, o jejich příčinách, mohli se tázat. Pracovní den se rozbíhal v klidném a pomalém tempu, odpovídajícím deštivému ránu. Bylo třeba „udělat si dobře“.

Dobře si dělali třemi způsoby, které střídali a prolínali ve stále se zvyšujícím tempu (seděli za sebou v kruhu a drbali se vzájemně na zádech, vydávali indický pokřik, třepali rukama a nohama v leže nad hlavou). Energie narostla, s ní připravenost k další práci. Následovalo dýchání, uvolnění...

Jiřina Lhotská se ve svém semináři zabývá vlastně praktikem dramatické výchovy dětí, které je ovšem použitelné i v souborech dospělých: rozvojem tvořivosti, získáváním komunikačních dovedností metodou dramatických her, cvičení a improvizací. Včera navázali na neverbální komunikaci, kterou zkoušeli v předešlých dnech a přidali slovo. Pracovali ve dvojicích: dohodli si základní vztah a potom komunikovali. Jeden partner měl za úkol otázkami zjistit příčinu mlčení toho druhého. Potom si o tom povídali. Také o tom, že občas neodhadneme podtexty, protože se špatně

posloucháme. Zkoušeli si také, jak to vypadá, když komunikace nefunguje - v trojici první hovořil k druhému, který nereagoval a za něhož mluvil třetí, a ten se snažil navázat - marně ovšem - komunikaci s prvním. A tak podobně. Opět si povídali o svých pocitech, o tom, jak daleko jsou ze života. Vysvětlovali si prakticky, co je komunikační šum (hrou na tichou poštu, postupným převyprávěním krátkého příběhu několika lidmi po sobě). Zkoušeli si cvičení skupinové citlivosti (soustředění a posleze společné vykoření kupředu...). Na improvizace včera nedošlo, prý až dnes.

První den, ještě před začátkem práce semináře, dostali mladí divadelníci velké papíry a měli na ně napsat pojmy, které jsou podle nich důležité pro komunikaci. Shromáždili jich asi padesát. Včera, po třech dnech práce, je dostali znovu. Rozdělili se do dvou skupin a každá měla vybrat zhruba pět, které se jí jeví po čerstvých nabytých zkušenostech nejdůležitější a nejobsačnější. Dlouhé a zaujaté diskotování o věci ukázalo, že to vůbec není jednoduché. Konečně si obě skupiny porovnaly, k čemu došly a Jiřina Lhotská nemohla než konstatovat, že kdyby tyto pojmy skutečně při komunikaci v životě vždycky fungovaly, mohli bychom být spokojeni.

Na úplný závěr včerejšího dne prošli všichni opět „klikacími dveřmi“ - vlastně spíš proběhli: v dobré náladě a plní energie.

ex

Vážení!

K + K art Vám nabízí možnost kulturního využití říčních lázní v Radotíně.

Jedná se o rekreační prostor na břehu Berounky, kde je umístěn prodej občerstvení. Je zde i klubová místnost zařízená jako restaurace s kapacitou cca 45 osob. V místnosti je umístěn klavír (piano). Venku je taneční parket 8 x 8 m, který je možno použít jako volnou scénu. Kolem je posezení asi pro 200 osob (pevné stoly s lavicemi, slunečníky).

Prostory Vám nabízíme zdarma. Jsme ochotni provést návrhy i provedení plakátů. Uvítáme divadelní představení, country muziku, vystoupení dětských souborů všeho druhu... atd. Za dohodnutých okolností zapůjčíme i aparaturu (reprobedny, mixážní pult, mikrofony...). Prostory lze využít i k přenocování ve vlastních stanech. V areálu působí westernový klub TARPAN, pro Vaše potěšení budete mít možnost projížďky na koních za solní obnos.

Rádi uvítáme po telefonické dohodě návštěvu v naší agentuře s tím, že Vás na místo říčních lázní dovezeme a domluvíme se vzájemně na podmínkách spolupráce.

S pozdravem

K + K art

Ing. Vladimír Křištof

Na Neklane 8, Praha 5, telefon: 530 351, 532 826

střípky

Naši divadelní přátelé z Polska, kteří včera obohatili doplňkový program JH dvěma vystoupeními, měli na svém autobuse sympatický nápis „Artyści bez granic“. Pracovníci polské pasové kontroly to však zřejmě kvalifikovali jako zasahování do svých pravomocí a nejdříve k nám odmítli autobus i s divadelníky vpustit. Čím nakonec byli oblomeni, už se nám nedoneslo.

Výlet Kruhu přátel Jiráskova Hronova se pro malý zájem nekoná!

Upozorňujeme, že představení **PERIFÉRIE** Dividýlka ze Slaného se bude hrát v Jiráskově divadle a ne ve Slavii jak bylo původně plánováno. Začátky představení se nemění. Vstupenky ze Slavie zůstávají v platnosti a každý se v divadle posadit tak jak přijde.

ZMĚNA ZMĚNY !!!

CAR SALTÁN přijede. Divadlu ze Sankt Petěrburgu se podařilo překonat finančně-organizační překážky a bude hrát!

POZOR!!!

Ve Zbečnicku se ve středu (t. j. zítra) 11. 8. 1993 koná tradiční

PYŽAMOVÝ BÁL

Tentokrát v karnevalové náladě. Vstup v masce nebo v pyžamu. (Není podmínkou.)

Těšíme se na hojnou účast.

Aša a spol.

Začátek ve 20.00 hodin.

Vydává organizační štáb

63. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Jaroslav Kodeš

Redaktoři:

Alena Exnarová

Jan Kulhavý

Daria Ullrichová

Jan Čísař

Zdeněk A. Tichý

Fotograf: Jiří Chlum

Technický redaktor:

M. Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kč